

Maro
Vr 5 aug 19:00 & 21:00 uur
Lijn & Cultuur

delft
_chamber
music
_festival 25

Maro, monodrama voor mezzosopraan, strijkkwartet en piano (2022) – Thomas Beijer (1988)

Tekst: Salomé Benidze   Vertaling: Koos Jaspers

DEEL 1 gedicht 1 "Vaderland"

De zon, de maan, deze bergen en velden
Wat wil dit land, dit water mij zeggen?
Mijn prachtige vaderland,
Waar is je vrijheid gebleven?
En waar is je geluk?
Als tranen in rivieren stromen
net als bij jouw kind
ben je steeds in mijn gedachten
en mijn leven wijd ik jou toe.

Waar is je licht, je hoop?
Om je bedroefde ogen te troosten
om te krijgen wat je zo graag wilt,

Hoe lang daarop misschien nog wachten?
Hoe lang strijden tegen de tijd,
hoeveel bloed nog vergieten,
voordat je vlag fier wappert in de zon
en heel de wereld dat mag weten?

Waar is je vrijheid gebleven?
Als mijn stem zich voegt naar de stilte
zie ik je uitputting en zeg ik je:
Jij bent steeds in mijn gedachten
en mijn leven wijd ik jou toe.

DEEL 1 gedicht 2 "Je bent een vrouw"

Je bent een vrouw, jouw leven verschilt
heel erg van je liefste dromen.
Alles zal zijn eigen gang gaan,
je huis, gezin en kind.
Denk eraan, dat het jou past te zwijgen,
nederig en bescheiden te zijn :
heldendom wordt niet van jou verwacht
en ook geen grootse daden.
Breien, borduren, zorgen voor je gezin,
je leven zal vol zijn !
Je lot kun je zelf niet bepalen.
Gedraag je hier maar naar.
gedraag je als de anderen,
je zult gauw leren hoe.
Het is beter zo voor iedereen
en voor jou, kleine meid.

Ik durf iets anders te hopen
iets anders te dromen
dromen van verre zeeën, onbegane paden
Wees maar niet boos Mama!
Mijn hart klopt voor iets heel anders
Ik wil andere kleuren zien
Een globetrotter wil ik zijn
Wees maar niet teleurgesteld papa!
Ik wil naar het einde van de wereld
Ik wil zien en ontdekken
Ik weet het zeker, voor mij is het tijd
Mis mij thuis maar niet!
Ik zie Europa's adembenemende vergezichten
met hun schitterend stralende zon.
Mij wacht een ander lot, schrijven wil ik.
Parijs, ik kom eraan!

DEEL 2 "Glorie"

Alle glorie aan jouw land en luchten
Je rijzende zon die straalt.
Uitzinnig blij ben ik: je bent nu van mij.
mijn vaderland, op een roemvolle toekomst!

Alle glorie aan je open wonden
en aan je fluwelen velden.
Loop kalm en trots
Asjeblijft, geef nooit op!
Alle glorie aan je nieuwe leven,
aan wat we liefhebben, wat ons verenigt,
aan hen die onze kinderen zullen herinneren
Alle roem en eer aan die mensen!

DEEL 3 "Ik weet het niet"

Ik weet niet waarom mijn hart op hol slaat
telkens als ik je zie of je stem hoor .
Waarom doet mijn verlangen zo'n pijn,
dat verlangen om je steeds maar weer te zien?
'k weet niet waarom als ik je zie
de straat vol heldere kleuren is
of waarom ik plotseling vleugels krijg
waarmee ik stout naar de hemel vlieg.
Waarom zo blij als ik je lachen hoor,

DEEL 4 gedicht 1 "Voort ga ik"

Ik ga verder, wijken zijn we niet gewend.
Donkere wolken trekken over Tbilisi,
over onze vrede, onze bergen, ons huis.
We moeten ons vaderland verdedigen.
Voort ga ik, onder kanongebulder, zingen gaat
niet meer.
Voort maar, alsof ik niets te verliezen heb,
al wat nog rest is opoffering :
het is de dood of de overwinning.

DEEL 4 gedicht 2. "Een andere weg"

Wat een vreemde droefheid overvalt me.
Geen zonnestraal nog te bespeuren,
andere wegen en paden liggen voor me.
Huil maar niet om mij, mama!
Mijn stoute dromen zijn vervlogen
mijn kleurenpalet is verbleekt.

Glorie aan je grote moed:
er is nu niets meer te vrezen :
een andere zon zal gaan schijnen.

Glorie aan je schitterende toekomst!
En nu weet ik wat deze bergen en velden
de zon en de maan mij willen zeggen,
mijn prachtige vaderland
met je herwonnen vrijheid.
Mijn stem volgt je hartslag,
de storm zal gaan liggen, de zee kalmeren.
Hier ben ik met jou, hier ben ik voor jou.
De oude glorie is hersteld.

hoe kom ik ooit nog van je af,
waarom kan ik in jouw twinkelingen
zo volkomen veilig schuilen?
'k weet niet hoe ik nu verder moet,
hoe jouw stralend licht te ontlopen.
'k weet niet hoe afzijdig te blijven
als je ooit van een ander gaat houden.
Ik weet het niet!

Voort ga ik, misschien naar een bloedrode
morgen
Zoals toen we verlangden naar de lente,
ademhalen, leven, alles wat ik heb,
Dat het weer komen gaat, lief land,
dat terugkomt wat we vroeger geluk noemden.
Als we de vrijheid verliezen, wat blijft er dan nog
over?
Wat nog rest is ons leven te geven:
het is de dood of de overwinning.

ik had Georgië zo lief,
zoals jij me geleerd hebt, papa!
De oneindigheid roept me,
het licht van de hemel is nabij.
volkomen andere tijden wachten me.
Gedenk mij, thuisfront!

DEEL 5 "Tijden veranderen"

Tijden veranderen, jaren vergaan
soms schijnt de zon, soms regent het hagelstenen
en ik zie je vallen en opstaan, mijn land.
Mijn vaderland, wat wil je me zeggen?
Wat wil jouw moedig hart mij duidelijk maken,
met je hoge vlucht, je verborgen verdriet ?
Waarom bleek het zo'n pijn te doen,
deze overwinning en deze vreugde?
Waarom is je geduldig leed nog niet ten einde
en is je beker wijn vermengd met bloed?
Of wanneer zul je me vol vreugde zeggen,
dat Georgië gelukkig is?
De lach op je gezicht wil ik terugzien,
precies zoals jij en iedereen het wil.
En ik zeg je: hier ben ik!
En ik wacht weer tot jij straalt!